

Ада
Роговцева:

«Під крилом

хороших,
сильних,
розумних,
талановитих
мужчин»

У мене з чоловіками взагалі були якісь смішні взаємовідносини. Вони ставились до мене якось трошки зверхньо — з Театру російської драми, і гарнюсінька, ще й «інженю» таке інфантильне. А з іншого боку, вони мене побоювались. І з часом кожен із них мені в цьому зізнався. Я навіть не знаю чому. Я в побуті не дуже схожа на артистку, я весь час заклопотана, весь час з книжкою. І ніхто не бачив мене за чашкою кави, в тусовках, тим більше студійних, участі не брала ніколи в житті. Може, через те склався такий імідж. Це в мене було ще й тому, що дуже складне життя родини, моїх батьків — я була відсутня там, де весело. І ця відсутність дуже інтригувала. По молодості. З Володею Денисенком у мене були прекрасні стосунки. Він мене дуже поважав. У мене батько був хворий, мати хвора, брати неблагополучні, одне слово, сім'я була дуже важка. Тоді ж у Костя Петровича були сухоти, він тяжко хворів. Я знала, що і в Володі важке життя. Ця взаємоповага не потребувала ніяких слів. І коли він запросив мене на роль у фільм «Важкий колос», це було дуже органічно і нормально.

Все, що завгодно, говорили про нього. Мене страшно лякало, що Володя лається, сердиться, навіть б'ється на зйомках. Я цього нічого не бачила. Ми знімали влітку, в експедиції, жили в селі. Не можу сказати, що були легкі умови. Зйомки не дуже прості: зосереджена, серйозна атмосфера, наукова, тому що ми були науковці (у фільмі). І мені було так легко працювати, наче я не з Володею працювала. Того, чим лякали, нічого



не бачила — завжди була зосередженість, уважність, теплота. Я взяла з собою малого Костю, а він був дуже неспокійною дитиною. Одного разу він вистрілив з рогатки — не в свиню, але камінець рикошетом вціпив їй у око. Там зчинився страшний переполох, село наче вимерло: свиней вбивають... Костя взагалі дуже любив усяких тваринок. Поїдемо, було, на пляжик, відпочиваємо, а він повиймає з пазухи вужів і повипускає у воду. Дивлюсь: всі люди з пляжу біжать кудись, як ненормальні. Кидаюсь, а він серед тих вужів у воді бовтається, сміється, радіє...

І, незважаючи на це (зараз воно виглядає смішним, а тоді не до сміху було), я ніколи не відчувала, що важко. По-перше, актор Лайманіс Норейка був чудовим партнером і став Кості на той час просто за батька, тягав його з собою, а його ніколи не бачила і не чула. І Володя теж. Так що ось така в мене була кіноекспедиція під крильцем дуже хороших, сильних, розумних, талановитих мужчин. І Наталка... В Наталки є така риса — ну, це такі українські жінки, я сама така. Наче ми стоїмо осторонь і наче не втручаємося, наче воно нам і не дуже й потрібно. Але ця теплота, і увага, і братня рука — вони відчуються. І Наталчину руку я весь час відчувала.

Спогади в мене якнайтепліші. А крім цього, я в цій родині багато років їла кутю, борщ — і на Різдво, і на Водохреща. Це завжди було родинне свято. Ми багато років були рідні. Може, не так часто спілкувалися, як хотілося, але це була радість життя. І Володя, нехай йому вічна пам'ять, був людиною прекрасною.